

нава. Разгнѣвени отъ тая несполука, османцитѣ съ голѣма ярость нападнали крепостъта Никополъ, превзели я и пленили царь Иванъ Шишмана. Съ силенъ конвой тѣ го изпратили въ Одринъ при султана. По пѣтя той се разболѣлъ. Въ Пловдивъ конвоя се спрѣлъ за нѣколко дневна почивка. Тукъ българскиятъ царь починалъ (1395 г.). Де билъ погребанъ и какво е станало сетне съ гроба му, не се знае.

Презъ 1396 г. се задали по Дунава отъ Буда Пеща кръстоносцитѣ подъ водачеството на Сигизмунда. Тѣ стигнали къмъ Никополъ да помагатъ на царь Шишмана, ала било вече късно. Както видѣхме, той билъ плененъ и вече умрѣлъ.

Щомъ Баязидъ се научилъ, че идатъ кръстоносци, дигналъ много еничери и спахии, та веднага трѣгналъ да ги посрѣщне. На помощ повикалъ и сръбския князь Стефанъ, който билъ васалъ (подчиненъ) на турцитѣ. Срѣщата и битката станала на полето при Никополъ. Рицаритѣ маджари, италиянци, нѣмци, френци, испанци, показали голѣмо юначество, но били надвити отъ грознитѣ еничери. Краль Сигизмундъ едва можалъ да се спаси. Коня му трѣбвало да навлѣзе въ водитѣ на Дунава, докато дойде лодка да го земе.

Следъ Никополската битка турцитѣ вече нѣмали противникъ на Балканитѣ. Тѣ отишли въ Видинъ. Иванъ Срацимиръ билъ плененъ и откаранъ въ Одринъ, а оттамъ на заточение до животъ въ Бруса. Турцитѣ заели Видинската крепостъ и кулата „Баба Вида.“

Сега пита се, какво е станало съ синоветѣ на последнитѣ български царе? Иванъ Шишманъ ималъ двама синове: Александръ и Фружинъ. Алек-